

det Billede, man faar ud af dette Forhør, viser Billedet af en Opdragelsesanstalt, hvor der har været et haardt Regimente og et Raffinement i Straffenes Udøvelse, som er ganske i Modstrid med den Aand, der bør være raadende paa vore Opdragelsesanstalter. Saa er der det om Tjørneriset. Det har jeg ikke skrevet om i mine Artikler, jeg har ikke skrevet, at denne unge Pige, Kristine Jørgine Nielsen, skulde være riset med et Tjørneris, det er noget, der er fremkommet under Sagen, noget, som jeg senere har faaet Oplysning om. Nu har Fru Bransholm villet benægte, at hun har anvendt Tjørneriset, men Kristine Jørgine Nielsen, der er i gentagne Forhør og i meget skarpe Forhør, fastholder, at hun er bleven riset med Tjørneriset og saaledes, at Blodet sprang frem. Desuden møder der frem et andet Vidne, Dagmar Danielsen. Og hvad siger hun? Hun er mødt anden Gang og bliver forhørt meget skarpt af Dommeren, om hun nu ogsaa meget bestemt kan erindre, at det var et Tjørneris. Og saa hedder det: „Komparentinden erklærer, at Fru Bransholms Fremstilling var rigtig, kun mener Komparentinden bestemt at kunne huske, at det var et Ris, der bestod af Tjørnegrene, der blev benyttet. Hun kan tydelig se Riset med Tornene paa for sig. Komparentinden har ikke set Afrisningen foregaa; hun fastholder ogsaa, at Kristine blev slaet til Blods. Hun har set, at Kristine havde Saar paa Bagen“. Saa siger Dommeren, som det hedder i Forhørene: „Komparentinden fastholder denne Forklarings Rigtighed, uagtet hun blev foreholdt, dels at hun var saa ung, den Gang det passerede, og at der er gaaet lang Tid siden da, dels at sund Fornuft vægrer sig ved at tro paa, at et saa haardt Straffemiddel skulde være blevet anvendt overfor et saa ungt Pigebarn, der i øvrigt ikke var vanskeligt, hvad Komparentinden indrømmer, at hun ikke var“. Dommeren siger — det er der i og for sig ikke noget at sige til, han siger det for at faa Sandheden frem, saa vidt det staaer til ham —, at det dog vilde være ganske sindssygt, om en voksen Kvinde vilde bruge et Tjørneris til at afstraffe et 7-aarigt Pigebarn med. Vidnet lader sig ikke forbløffe, men fastholder sin Paastands Rigtighed, og det samme gør altsaa Kristine Jørgine Nielsen. Overfor hende siger Dommeren ogsaa, hvad der fremgaa af Forhørene, at Fru Bransholm maatte være sindssyg, hvis hun bar sig saadan ad. Overretsassessor Schrøder har

der truffet Hovedet paa Sømmet. Det er en syg Kvinde, en Kvinde, der ikke tænker som almindelige, jævne, gode Kvinder tænke og føle. Det er kun af den Grund, at hun behandler Børnene, som hun har gjort, og det staaer fast, at det er Tjørneris, hun har pisket denne Pige med. Med Hensyn til Fru Bransholms Forklaringer og hendes Benægtelse henviser jeg til, at det fremgaa af Forhørene, at Fru Bransholm Gang paa Gang ikke tør sige noget bestemt Ja eller Nej om det ene eller det andet, men siger, hun tror det ikke, hun ved ikke ganske bestemt, hun erindrer det ikke bestemt o. s. v.

Saa er der Fru Bransholms Forhold til Spørgsmaalet om de Breve, Pigerne afsendte. Da hun bliver foreholdt, at de Breve, Pigerne skrive, i mangt og meget synes usande, saa siger hun under Forhørene: „Komparentinden erklærer, at meget i Brevene ogsaa er hende imod; hun anser det for noget selvfølgelig, at der ikke i Barnet findes den religiøse Bund, som Brevene kunde antyde, men hun anser det dog ikke for rigtigt at holde slige Breve tilbage. Hun benægter, at Brevenes religiøse Indhold skyldes direkte Paavirkning fra Hjemmet. Barnet kommer ind paa at skrive saaledes, fordi det, naar det skriver hjem, ønsker at fremdrage saa meget godt og lyst som muligt, og da det ikke har saa mange Kilder at øse af, tager det ret naturligt sin Tilflugt til, hvad det har hørt under Andagten eller i Religions-timerne.“ Nu har jeg i Gaar ved at fremdrage to Breve fra Piger, der have været paa „Hebron“, godtgjort, at Pigerne kunne meget vel skrive noget godt til deres Forældre og Slægtninge, uden at der behøver at være religiøse Talemaader. Jeg gør blot opmærksom paa det Brev, jeg oplæste i Gaar, som en ung Pige den 12. August skriver til sine Forældre, medens Fru Bransholm er der. Hun væver en hel Mængde Talemaader om, hvor godt hun har det, men hun siger i et senere Brev, da Fru Bransholm er borte, at nu, da Fru Bransholm er rejst, have de det meget bedre. Nu, siger hun, faa vi Lov til at skifte Strømper hver Uge, men da Fru Bransholm var her, skiftede vi kun en Gang om Aaret, og nu, siger hun — og det er ganske karakteristisk — faa vi Lov til at vaske vore Fødder en Gang om Aftenen. Den Trang til Renlighed, som Pigerne have haft, har Fru Bransholm ikke syntes om. Det er karakteristisk, synes jeg, fordi det viser, at det ikke er Pigeres Skyld, at